

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **V. O.**
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem, sídlem
Štěpánská 615/24, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č.j. MV-2973-4/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č.j. MV-2973-4/SO-2018, se **z r u š u j e**
a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 24 570 Kč ve lhůtě
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. et Mgr.
Jana Junga, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 10. 2018, ve znění jejího doplnění ze dne 9. 11. 2018 a ze dne 5. 10. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č.j. MV-2973-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 1. 11. 2017, č.j. OAM-28787-10/DP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území.

II.

Žaloba a její doplnění ze dne 9. 11. 2018

2. Žalobce uvedl, že svůj žalobní návrh opře o skutečnosti a fakta, že prvoinstanční orgán a následně i žalovaná rozhodly v řešené věci na základě chybného výkladu dotčených zákonných norem a Nařízení EU. Dále, že prvoinstanční orgán i žalovaná rozhodovaly na základě vlastního uvážení, které je, vzhledem k chybnému výkladu zákonných norem, procesně i fakticky chybné. Žalovaná dále navíc při svém rozhodování postupovala chybně, kdy především pečlivě nevyhodnotila řešený stav věci. Žalovaná se zejména řádně nevypořádala s odvolacími důvody, které označil žalobce. Žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad jejího rozhodnutí do rodinného života žalobce. Žalovaná rozhodovala v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i s ustálenou judikaturou ČR.
3. V doplnění žaloby ze dne 9. 11. 2018 žalobce uvedl, že prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí zamítl žalobcovu žádost o udělení pobytového oprávnění – dlouhodobého pobytu na území ČR, když dle názoru správního orgánu pominuly důvody, pro které bylo původně žalobci uděleno dlouhodobé vízum za stejným účelem. Žalobcova žádost byla zamítnuta podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů*. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza*. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvádí, že po posouzení spisového materiálu a po prověření postupu prvoinstančního orgánu neshledala odvolání žalobce jako důvodné. Žalovaná dále uvádí, že je plně ztotožněna se závěrem prvoinstančního orgánu, kdy za nesplnění podmínky pro udělení víza je konkrétně vnímána skutečnost, že již pominuly důvody, pro které bylo vízum za účelem strpění na území žalobci dříve uděleno. Žalobce pobýval na území na základě pobytového oprávnění – dlouhodobého víza za účelem strpění na území ČR. Toto oprávnění bylo žalobci uděleno na základě dlouhodobě nestabilní politické a válečné situace v zemi jeho původu, resp. na východě Ukrajiny. V době, kdy žalobce požádal o udělení dlouhodobého víza ze shora uvedených důvodů a ve smyslu vzniku překážky na vůli účastníka zcela nezávislé, kdy bylo jeho žádosti prvoinstančním orgánem plně vyhověno, došlo k zásadní životní změně žalobce. Žalobce

mohl setrvat zde na území ČR a díky prvoinstančnímu orgánu došlo prakticky k záchraně existence žalobce a jeho rodiny. Na základě řádně nepodložených a nezdůvodněných argumentů však nyní tentýž prvoinstanční orgán a následně i žalovaná rozhodly v podstatě o dalším zásadním životním milníku žalobce. Prvoinstanční orgán rozhodl, že žádosti žalobce nevyhoví a že tento musí zpět do země svého původu, kdy toto rozhodnutí zcela potvrdila i žalovaná. Žalobce byl do rozhodnutí žalované v přesvědčení, že ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) je veřejná správa, resp. prvoinstanční orgán i žalovaná hlavně službou veřejnosti a ne jakýmsi vlastním svrchovaným schvalovacím aparátem, rozhodujícím o bytí a nebytí osob na území ČR. Žalobce je nucen poukázat na nedůslednost žalované při posuzování situace žalobce a především na evidentní procesní formálnost, když takové jednání žalované je v zásadním rozporu s právem a s ustálenou judikaturou ČR. Žalovaná v odvolacím řízení, stejně tak jako prvoinstanční orgán dříve, postupovala v rozporu s § 3 správního řádu, kdy nevyplývali-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad konkrétního úkonu s ostatními požadavky v nastalém případě. Celý postup žalované při svém rozhodování, pouze zcela formálně dle zákonných dispozic, bez poskytnutí dostatku prostoru pro důkladné prověření celé věci vnímá žalobce jako nesprávný a nezákonný postup správních orgánů obecně.

4. Žalobce dále uvedl, že odůvodnění svého rozhodnutí prvoinstanční orgán a dále shodně i žalovaná staví opakovaně (roz. i v dalších případech, jako např. ve věci vedené při MV ČR pod č.j. OAM-28787/DP-2017 nebo pod č.j. OAM-8499-/DP-2018 a dalších) na naprosto formální frázi, kdy uvádí: *„Protože podmínkou udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území je trvání důvodů, pro které bylo cizinci uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území, správní orgán posuzoval, zda zhoršená bezpečnostní situace na východě Ukrajiny může být i nadále překážkou, která žadateli brání ve vycestování z území České republiky a návratu do země původu (na Ukrajinu). Při posuzování současné situace na území Ukrajiny správní orgán vycházel z informací z veřejně dostupných zdrojů a dalších níže uvedených dokumentů.“* Tento postup správního orgánu jasně poukazuje na očividnou procesní formálnost v rozhodování správního orgánu, která je taková v rozporu s ustálenou judikaturou ČR. V otázce tzv. přepjatého formalismu již dříve rozhodoval např. Nejvyšší správní soud, viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56: *„...přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení – naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. ... jiný přístup by byl stěžejí ústavně-konformní a znamenal by odeprání spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod.“* Odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí žalovaná tak ve své podstatě postavila na znění schválených norem Evropského parlamentu, resp. nařízení (ES) č. 539/2001, publikovaném v Úředním věstníku EU pod č. 2017/850/EU. Žalovaná v podstatě z těchto zdrojů sama dovozuje, že když Evropský parlament v Bruselu schválil bezvízový režim pro území Ukrajiny, musel tak učinit na základě zjištění, že na Ukrajině vládne mír a je v této zemi naprosto bezpečno. Žalovaná dále neskrytě opakovaně uvádí, že s ohledem na výše uvedené tak lze konstatovat, že Rada EU a Evropský parlament vydaly nařízení č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení

(ES) č. 539/2001 mimo jiné z důvodu, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí sděluje, že nechce jakkoliv zlehčovat bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, avšak smyslem víza k pobytu nad 90 dnů a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, která byla účastníku řízení udělena, je pouze zajištění určité ochrany po omezenou dobu trvání překážky na vůli cizince nezávislé, která v případě účastníka řízení odpadla. Zcela proti zásadám řádného správního řízení žalovaná nabádá žalobce, resp. mu spíše podsouvá svou verzi, že žalobce má navíc možnost požádat o mezinárodní doplňkovou ochranu, na základě které na území České republiky pobývá jeho manželka a dcera. Žalovaná se tak snaží delegovat řešenou věc žalobce na jiný správní orgán při totožném MV ČR, které jednání žalované je opět protizákonné ve smyslu správního řádu. Žalovaná dále uvádí, že pokud by se účastník řízení nechtěl vrátit do oblasti, ze které v zemi svého původu pochází, může se bez jakéhokoliv problému vrátit kamkoliv jinam na území Ukrajiny. Tímto tvrzením se žalovaná snaží doporučit, resp. nařídít žalobci, jak má dále ve svém životě postupovat, ihned po tom, co se prvoinstanční orgán rozhodl žalobci svým rozhodnutím změnit dosavadní klidný a řádný režim života, který mu zde prvoinstanční orgán dříve dovolil trávit. Žalovaná tak v odůvodnění svého stanoviska neskrytě uvádí, že je plně přesvědčena, že situace v zemi původu by byla překážkou návratu cizince pouze v případech, kdyby na území státu, jehož je cizinec státním příslušníkem, skutečně probíhal ozbrojený konflikt nebo kdyby případně tento stát selhal v zajištění alespoň základní bezpečnosti svých obyvatel. Žalovaná uvádí, že toto však není případ Ukrajiny. Žalovaná ve svém rozhodnutí zejména bagatelizuje, resp. vůbec nehodnotí důkazy předložené k odvolacímu návrhu žalobce. Žalobce podrobně a vlastními slovy popisuje aktuální životní a bezpečnostní situaci v místě bydliště žalobce, roz. na Ukrajině. Žalobce ke svému prohlášení přikládá i fotodokumentaci z místa dřívějšího pobytu účastníka a aktuální tiskové informace z místních médií. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí na tyto důkazy vůbec nereaguje. Taková vlastní stanoviska a procesní postupy žalované, byť zčásti podložené odkazy na hodnotící zprávy Komise EU a na schválená nařízení EU, jsou však dle názoru žalobce opět v rozporu s ustálenou judikaturou ČR. K tomuto procesnímu nedostatku žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54: *„Skutkový stav, který je založen na dedukcích a úvahách správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené, nelze považovat za prokázaný.“*

5. Žalobce dále uvedl, že je, zcela v rozporu s názorem žalované, v přesvědčení, že ozbrojený konflikt v zemi jeho původu neustále trvá. Žalobce je, zcela v rozporu s názorem žalované, v přesvědčení, že vnitřní přesídlení občana Ukrajiny z válečných oblastí není možno učinit bez zajištění ochrany základních lidských práv vnitřně přesídlených osob. Žalobce je, zcela v rozporu s názorem žalované, v přesvědčení, že nelze v jeho případě začít nový život kdekoliv v jiné části země jeho původu, aniž by toto bylo zcela bezpečné a v souladu s mezinárodním právem. Tyto shora uvedené platné důvody účastník řízení opírá především o následující dostupné relevantní skutečnosti, na základě kterých měla žalovaná rozhodnout, mimo jiné, i v případě žalobce. V odůvodnění jiného rozhodnutí správního orgánu při totožném MV ČR, č.j. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018, e.č.: B006712 je kvalifikovaně uvedeno, že *„podle Mezinárodního trestního soudu (ICC) lze považovat dle dostupných informací situaci na Krymu a v Sevastopolu za mezinárodní ozbrojený konflikt, který začal nejpozději 26. února 2014, kdy Ruská federace rozmístila vojáky na ukrajinském území bez souhlasu ukrajinské vlády. ICC označil probíhající konflikt na východě Ukrajiny s jednotkami Doněcké a Luhanské lidové republiky za vnitřní ozbrojený konflikt, přestože*

dostupná fakta o angažovanosti Ruské federace nejpozději do 14. července 2014 by naznačovala existenci mezinárodního ozbrojeného konfliktu, čemuž by nasvědčovala podle ICC kontrola ozbrojených povstaleckých skupin na východě Ukrajiny Ruskou federací. V oblasti střetů u linie dotyku žilo podle odhadů od 100 tis. do 200 tis. osob. Obě strany byly v konfliktu nařknuty z činů klasifikovatelných jako válečné zločiny včetně mučení a porušování mezinárodního humanitárního práva. Podle Úřadu pro koordinaci humanitárních záležitostí (OCHA) bylo konfliktem přímo nebo nepřímo zasaženo 4,4 mil. Ukrajinců.“. Z těchto, jiným správním orgánem při totožném MV ČR, shromážděných aktuálních informací o situaci na Ukrajině vyplývá, že došlo k zakonzervování ozbrojeného konfliktu pouze do některých částí východní Ukrajiny, tj. že přetrvává napjatá bezpečnostní situace na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Lze tedy bezpochyby konstatovat, že jiný správní orgán při totožném MV ČR přetrvávající ozbrojený konflikt na území Ukrajiny rozhodně nepopírá, ba naopak s tímto faktem dále pracuje, na rozdíl od žalované, která, jak uvedeno výše, tvrdí, že na Ukrajině skutečně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. K žalovanou doporučenému vnitřnímu přesídlení, resp. k návratu žalobce do jakékoliv jiné části Ukrajiny, než ze které tento pochází, žalobce poukazuje na aktuální kvalifikovanou informaci vysokého komisaře OSN. Z této informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. prosince 2017, ze zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině z 16. srpna až 15. listopadu 2017 vyplývá, že „mnoho vnitřně vysídlených osob nadále čelí byrokratickým překážkám a diskriminaci kvůli různým legislativním aktům přijatým od začátku konfliktu. Zbaveny politických práv, vystaveny pravidelné kontrole úřadů a čelíce neúměrným těžkostem při přístupu k základním veřejným službám jsou vnitřně vysídlené osoby ohroženy marginalizací ve společnosti a dalším prohloubením jejich závislosti na vnější pomoci. Po třech letech krize s vysídlením vláda stále bojuje s tím, aby vytvořila všeobecnou a trvalou strategii pro vnitřně vysídlené osoby, včetně jejich socioekonomické integrace, zvláště když konflikt bez viditelného konce trvá.“. S ohledem na shora uvedené oficiální závěry OSN měla žalovaná především posoudit, zda žalobce nalezne účinnou ochranu v jiné části Ukrajiny, prostřednictvím vnitřního přesídlení včetně zachování minimálního standardu ochrany lidských práv bez nebezpečí hrozící vážné újmy, při zohlednění tzv. třístupňového testu, který byl v případě Ukrajiny rozšířen i o čtvrtý bod, ve kterém je právě nezbytné posoudit účinnou ochranu vnitřního přesídlení při zachování nezbytných garancí jeho základních lidských práv a svobod. Tento postup měl být žalovanou učiněn především ve smyslu § 3 správního řádu, ve vazbě na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 196/2016-47 a na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 265/2014-17 ze dne 15. 1. 2015. To vše s oporou v další konstantní judikatuře ČR, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 40/2009 ze dne 28. 7. 2009 a/nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 3/2017-29 ze dne 29. 11. 2017.

6. Žalobce uzavřel, že na základě všech shora označených skutečností a především ke stále přetrvávající překážce k návratu do země původu, na vůli žalobce zcela nezávislé, navrhuje soudu, aby po zhodnocení nastalého stavu rozhodnutí žalované zrušil, věc vrátil zpět a dal tak prostor k řádnému rozhodnutí prvoinstančního orgánu, ve prospěch účastníka řízení. Tímto postupem dojde bezesbýtku k naplnění procesní povahy správního řízení, kterýžto proces nebyl prvoinstančním orgánem, resp. dále i žalovanou v případě žalobce, proveden řádně.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, tudíž nebude ve stanovisku k žalobě podrobně rozváděn. Žalovaná především plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a pouze rekapituluje, že vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, stejně tak dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, je zcela specifický institut, který se uděluje ze zákonem stanovených důvodů uvedených v § 33, popř. § 43 zákona o pobytu cizinců a nemá primárně nahrazovat jiné typy pobytových oprávnění uvedených v tomto zákoně. Zákon o pobytu cizinců obsahuje podmínky, které musí cizinec splňovat pro získání povolení či prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Tyto podmínky jsou uváděny jak v pozitivním, tak i v negativním slova smyslu. V průběhu správního řízení prvoinstanční orgán a žalovaná zkoumaly, zda jsou splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území, konkrétně zda trvá překážka na vůli žalobce nezávislá ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, která je podmínkou pro získání požadovaného pobytu. Překážkou na vůli nezávislou se rozumí překážka, která cizinci brání fyzicky či fakticky vycestovat z území, tzn. vízum za účelem strpění pobytu na území, stejně tak povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, je tedy podmíněno samotnou nemožností opustit území České republiky. Prvoinstanční orgán ani žalovaná neshledaly trvání důvodů, pro které bylo žalobci vízum za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a následně i dlouhodobý pobyt za shodným účelem udělen. Tento závěr se opírá především o Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina). Na tomto místě žalovaná poukazuje na skutečnost, že oba správní orgány musí postupovat v souladu s právními předpisy (§ 2 odst. 1 správního řádu), neboť uvedené Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu je přímo závazné, oproti směrnici, které se musí nejprve implementovat do vnitrostátního práva daného členského státu EU. Podle odst. 5 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni: *„Určení těch třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, a těch, které jsou od ní osvobozeny, se řídí uvážným, pro každý případ zvlášť provedeným vyhodnocením rozmanitých kritérií, která souvisejí mimo jiné s nedovoleným přistěhovalectvím, veřejným pořádkem a bezpečností a s vnějšími vztahy Evropské unie s třetími zeměmi, přičemž je také brán zřetel na důsledky regionální spojitosti a vzájemnosti.“* S výše uvedeným nařízením souvisí i Závěrečné hodnotící zprávy Komise EU, kdy tyto zprávy tvoří podklad pro výše uvedené nařízení, na základě kterého státní příslušníci Ukrajiny získali privilegium v oblasti vízové povinnosti pro vstup do Schengenského prostoru, kdy byli od této povinnosti osvobozeni. Závěrečná hodnotící zpráva č. COM (2015) 905 ze dne 18. 12. 2015 (viz <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2015/EN/1-2015-905-EN-F1-1.PDF>), která je podkladem výše poukazovaného Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017, hodnotila oblast bezpečnosti a veřejného pořádku, přičemž všechna kritéria byla ze strany Ukrajiny splněna. Lze tak konstatovat, že Rada EU

a Evropský parlament jsou toho názoru, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost obyvatel a veřejný pořádek. S ohledem na výše uvedené tak lze konstatovat, že Rada EU a Evropský parlament vydaly Nařízení č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001 mimo jiné z důvodu, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek. S ohledem na výše uvedenou podstatnou změnu v posouzení bezpečnosti a veřejného pořádku na území Ukrajiny bylo shledáno, že již minimálně od 17. 5. 2017 (tj. doby, kdy bylo vydáno Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU) netrvají důvody, pro které bylo účastníku řízení uděleno vízum a následně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, tedy že od výše uvedené doby neexistuje překážka na vůli účastníka řízení nezávislá, která by mu bránila fyzicky či fakticky vycestovat z území České republiky. Žalovaná a ani prvoinstanční orgán nechce jakkoliv zlehčovat bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, avšak ze Závěrečné hodnotící zprávy č. COM (2015) 905 ze dne 18. 12. 2015 vyplývá, že Ukrajina má zajištěnu bezpečnost a veřejný pořádek, což umožňuje účastníku řízení návrat do jeho domovského státu. Smyslem víza k pobytu nad 90 dnů a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, které byly žalobci uděleny, je pouze zajištění určité ochrany po omezenou dobu trvání překážky na vůli cizince nezávislé, která v případě žalobce odpadla. Komise uvádí, že z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že na území Ukrajiny je vnitřní ozbrojený konflikt soustředěn pouze na frontovou linii na území Doněcké a Luhanské oblasti, zbývajících 22 oblastí (krajů) je pod správou ukrajinské vlády a je v nich zajištěna bezpečnost obyvatel. Turistům se nedoporučuje cestovat do Doněcké a Luhanské oblasti a na území Krymu (s výjimkou zvláštního povolení), zbytek území má zajištěnu bezpečnost a veřejný pořádek. K situaci na Ukrajině se v mnoha řízeních vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, který například ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 64/2017-55 mimo jiné uvádí, že *„zhoršená situace se týká pouze východní Ukrajiny, přičemž vnitřní přesídlení do jiné oblasti státu představuje relevantní možnost občanů Ukrajiny nalézt bezpečí přímo ve své zemi původu“*. Pokud jde o k odvolání přiloženou fotodokumentaci a odkazy na zprávy z médií, pak žalovaná uvádí, že šlo o důkaz žalobce dokreslující jeho tvrzení ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, která však byla ze strany žalované řádně vypořádána. Žalovaná je toho názoru, že rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu, a odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody vedly k vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce, z jakých podkladů žalovaná vycházela a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídila, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná je po prostudování spisového materiálu přesvědčena, že v daném případě bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, tj. v souladu s § 3 správního řádu, a spisový materiál rovněž poskytuje dostatečnou oporu vydaným rozhodnutím. Rovněž neshledala žalovaná porušení základních zásad správního řízení a námitku přepjatého formalismu shledala nedůvodnou.

8. Pokud jde o přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, pak žalovaná uvedla, že kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců se pro zhodnocení přiměřenosti uplatní pouze v případě, pokud zákon o pobytu cizinců povinnost posuzovat přiměřenost přikazuje. Tuto skutečnost potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 Azs 226/2015 ze dne 18. 11. 2015, podle kterého *„k aplikaci ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., tedy posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá“*. Je třeba v této souvislosti poukázat na to, že

poslední novela zákona o pobytu cizinců (provedená zákonem č. 222/2017 Sb.) doplnila odstavec 3 výše uvedeného zákonného ustanovení, ve kterém tuto skutečnost výslovně zakotvila. Je v něm uvedeno, že „*přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 Azs 288/2016 ze dne 4. 1. 2017 tento mimo jiné uvedl: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového vyjádření § 174a zákona o pobytu cizinců („[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména“[...]) lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů. Dané ustanovení však neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit. (...) Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“ V případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění povinnost správního orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení zákonem stanovena není.*

9. Žalovaná uzavřela konstatováním, že jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, plně se ztotožňuje s právním názorem prvoinstančního orgánu, který zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Je toho názoru, že v průběhu řízení byl v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu pro vydání výše uvedeného rozhodnutí.

IV.

10. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 11. 3. 2020, č.j. 57 A 140/2018-94, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č.j. MV-2973-4/SO-2018 a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
11. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované rozsudkem ze dne 20. 7. 2020, č.j. 9 Azs 106/2020-22, zrušil shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 3. 2020 a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

V.

Vyjádření žalobce ze dne 5. 10. 2020

12. Ve vyjádření ze dne 5. 10. 2020 žalobce uvedl, že k samotné řešené věci, resp. přímo ke sporované otázce a možnosti vnitřního přesídlení žalobce, kamkoliv v zemi jeho původu, by rád, nad již dříve sdělené, doplnil zásadní skutečnost. Soudu je z obsahu spisu známo, že žalobce žije zde na území ČR se svou manželkou paní O. O. a nezletilou dcerou V. O.

Obě tyto osoby zde žijí na základě dříve udělené mezinárodní doplňkové ochrany, který azyl jim byl již opakovaně prodloužen z hroící újmy na životě. Lze tedy uvést, že v případě rodiny žalobce je jakýkoliv jejich návrat do země původu rodiny žalobce jednoznačně nemožný. Pokud by snad žalobce měl skutečně vycestovat zpět do země svého původu, by v prvním rozhodnutí váženého soudu tomu zatím tak nebylo, došlo by tím k zpretrhání pevných rodinných vazeb, když na toto téma jednoznačně popisuje ustálená judikatura ČR. Žalobce by navíc ze země svého původu nebyl schopen vyživovací povinnosti ke své rodině.

VI.

13. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 6. 10. 2020, č.j. 57 A 140/2018-155, žalobcovu žalobu zamítl.
14. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 25. 3. 2021, č.j. 9 Azs 9/2021-49, zrušil shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 10. 2020 a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

VII.

Vyjádření účastníků při jednání dne 29. 9. 2021

15. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VIII.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 soudního řádu správního rozhodl soud vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem v prvním zrušujícím rozsudku ze dne 20. 7. 2020, č.j. 9 Azs 106/2020-22, a ve druhém zrušujícím rozsudku ze dne 25. 3. 2021, č.j. 9 Azs 9/2021-49.

I.

18. Nejvyšší správní soud v prvním zrušujícím rozsudku uvedl, že *„argumentaci v odvolání lze podle obsahu rozdělit na tři části. V první z nich žalobce zcela obecně uvádí, že rozhodnutí ministerstva je pouze formální, není v něm upřesněno, jak ministerstvo posuzovalo a jak prokazovalo svůj závěr, z jakých zdrojů čerpalo a na základě čeho rozhodlo. Žalobce má za to, že odůvodnění rozhodnutí je postaveno jen na evropských předpisech ohledně bezvízového styku pro občany Ukrajiny. Také druhá část, která se konkrétněji vztahuje k možnosti vnitřního přesídlení, je značně obecná; žalobce v podstatě netvrdí nic jiného, než že závěr o možném návratu do jiné části země je nepodloženým tvrzením, kterým mu žalovaná doporučuje či nařizuje, jak má ve svém životě postupovat. Nejkonkrétnější je třetí část, ta se ale týká situace v Doněcké oblasti, o jejíž závažnosti nebylo ve věci sporu, a mívá se tedy s důvodem, pro který nebyl žalobce dlouhodobý pobyt za účelem strpění udělen.“*
19. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„byť je odvolání relativně obsáhlé (čítá 6 stran), obsahově je vcelku chudé a rozhodovací důvody ministerstva zpochybňuje jen v části a poměrně obecnými námitkami. Dále je podstatné, že stěžejní částí odůvodnění napadeného rozhodnutí je popis a následně kvalifikace situace na Ukrajině, kde žalovaná rozlišuje situaci na východě země a v*

jejím zbytku (výslovně je to zdůrazněno v odst. 4 na str. 5 rozhodnutí). Z kontextu (závěr o možnosti vnitřního přesídlení byl důvodem, pro který ministerstvo žalobcovu žádost zamítlo, se kterým se žalovaná ztotožnila a který byl tedy z logicky věci podstatou její argumentace) je zcela zřejmé, že stěžovatelka se možností vnitřního přesídlení zabývala“.

20. Nejvyšší správní soud konečně uvedl, že „se neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, že žalovaná opomenula žalobcem navrhované důkazy. V odvolání ověřil, že žalobce k důkazu navrhoval zprávy a fotodokumentaci z místa svého pobytu na Ukrajině (Doněcku). Z odvolání však nikterak nevyplyvá, že by se uvedené důkazy měly vztahovat k možnosti vnitřního přesídlení, jak uváděl krajský soud; jde skutečně pouze o popis situace na východě země, o níž, jak již bylo uvedeno, nebylo a není mezi žalovanou a žalobcem sporu. Za uvedené situace hodnotí Nejvyšší správní soud jako irelevantní, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí k důkazním návrhům výslovně nevyjádřila. Ze správních rozhodnutí je zcela zřejmé, jaký je náhled správních orgánů na situaci na východě Ukrajiny, a také to, že je tento náhled shodný jako žalobcův. Z napadeného rozhodnutí tedy implicitně vyplývá, jak žalovaná nahlíží na žalobcovy důkazní návrhy, a pochybení spočívající v tom, že se o tomto svém náhledu výslovně nezmínila, je ryze formální a bez jakéhokoli reálného dopadu do žalobcových práv. Nejedná se proto o vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí žalované a pro kterou by mělo být toto rozhodnutí zrušeno.“
21. Odkazem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je nezbytné uzavřít, že napadené rozhodnutí je zcela dostatečně odůvodněno, žalovaná se řádně vypořádala s odvolacími námitkami žalobce a neopominula žádný ze žalobcem navržených důkazů.
22. K dalším námitkám žalobce je potřebné uvést, že správní orgány opřely změnu své praxe o nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina).
23. Skutečnosti, ze kterých správní orgány vycházely, stejně tak jako závěry, které na základě nich učinily, se nijak nevymykají ze skutečností a závěrů ve vztahu k Ukrajině obecně zastávaných.
24. Zde je vhodné poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 1 Azs 65/2017-50, ve kterém Nejvyšší správní soud v bodu 30 uvedl: „Nejvyšší správní soud se v mnoha řízeních ve věcech žádostí o mezinárodní ochranu či správního vyhoštění, které jsou u něj vedeny, k aktuální situaci na Ukrajině vyjádřil. Opakovaně shledává, že navrácení jednotlivců na Ukrajinu je z hlediska naplnění principu non-refoulement možné (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, ze dne 25. března 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, či ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1 Azs 179/2016-21) a že branná povinnost na Ukrajině není důvodem, který by na tomto závěru cokoliv změnil (srov. např. rozsudky ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015-24, či ze dne 25. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32). Opakovaně poukazuje též na to, že zhoršená situace se týká pouze části východní Ukrajiny, přičemž vnitřní přesídlení do jiné oblasti státu představuje relevantní možnost občanů Ukrajiny nalézt bezpečí přímo ve své zemi původu (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 14. 4. 2015, č. j. 10 Azs 17/2015-51).“
25. Je tedy nezbytné uzavřít, že správní orgány postupovaly správně, pokud z deklarovaných

důvodů přistoupily k zamítnutí žádosti žalobce.

26. Pro posouzení důvodnosti žádosti žalobce nebyla podstatná situace „v Doněcké oblasti“, nýbrž celková situace na území celé Ukrajiny.
27. Současně je nezbytné uvést, že žalobce, jak poukázal ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud, v průběhu správního řízení ani v odvolání neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru o tom, že právě v případě žalobce není možné „vnitřní přesídlení do jiné oblasti Ukrajiny“. Netvrdil-li žalobce takové konkrétní skutečnosti, nemohly správní orgány pochybit, když se těmito netvrzenými skutečnostmi nezabývaly a své rozhodnutí odůvodnily toliko v obecné rovině.

II.

28. Ve druhém zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nejprve pro účely vyhodnocení stěžovatelových námitek ověřil, jakou podobu měla žalobní námitka zásahu do soukromého a rodinného života. Ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel v žalobě pouze obecně uvedl, že žalovaná nesprávně vyhodnotila zásah do jeho soukromého a rodinného života, totéž obecné konstatování se opakuje v doplnění žaloby. Konkrétnější argumentaci stěžovatel přinesl až v podání ze dne 5. 10. 2020, tj. podání učiněném po zrušení prvního rozsudku krajského soudu a, jak je ze spisu zřejmé, den před plánovaným soudním jednáním, které bylo nicméně zrušeno s ohledem na to, že stěžovatel výslovně odvolal svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. V tomto podání upozornil, že návrat na Ukrajinu (a to i jinam než do Doněcka, odkud pochází) je pro jeho rodinu nemožný. Manželce a dceři byla v České republice udělena a opakovaně prodloužena doplňková ochrana z důvodu hrozící újmy na životě. Pokud by stěžovatel měl vycestovat zpět na Ukrajinu, došlo by tím ke zpretrhání pevných rodinných vazeb a nemohl by plnit svoji vyživovací povinnost. Krajský soud k tomu v napadeném rozsudku uvedl, že pokud byl stěžovateli a jeho rodině přiznán pobytový status na základě situace na Ukrajině, která se následně změnila, je logické, že jim pobytový status prodloužen nebude a rodina se vrátí zpět do vlasti. Vytvoření dočasných vazeb na území České republiky nemůže být samo o sobě natolik mimořádnou okolností, která by vedla k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ke sporné otázce předně uvádí, že krajský soud postupoval správně, pokud se ke stěžovatelově argumentaci vyjádřil, a to přesto, kdy byla uplatněna. Stěžovatelovo tvrzení o nesprávném vyhodnocení zásahu do soukromého a rodinného života se totiž objevilo již v žalobě a přes jeho relativní obecnost je lze považovat za tzv. „zárodek“ žalobního bodu, v důsledku jehož uplatnění mohl stěžovatel tento žalobní bod rozvinout kdykoli do rozhodnutí ve věci. Jinými slovy, nejednalo se o uplatnění žalobního bodu nového, které je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. omezeno lhůtou k podání žaloby, ale rozvinutí žalobního bodu již uplatněného (formou „zárodku“), které tímto způsobem omezeno není (srovnej k tomu rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, z odborné literatury KÜHN, Zdeněk, KOCOUREK, Tomáš a kol. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019. 1104 s., s. 567 - 568). Nelze se nicméně ztotožnit se způsobem, jakým se krajský soud s uvedenou argumentací vypořádal, jelikož se mýlí s její podstatou a okolnostmi věci. Stěžovatelova námitka se jednoznačně odvíjela od toho, že jeho manželce a nezletilé dceři byla na území České republiky udělena doplňková ochrana a minimálně ony dvě se tedy nemohou na Ukrajinu vrátit. Pokud by se musel vrátit stěžovatel, rodina by byla rozdělena, nemohl by navíc plnit svoji vyživovací povinnost. O tom, že manželce a dceři byla doplňková ochrana udělena, nebylo mezi stěžovatelem a žalovanou sporu (žalovaná sama tuto skutečnost zmínila v napadeném rozhodnutí) a stěžovatel svá tvrzení v řízení před krajským soudem dokládal. Již dříve (v*

souvislosti s doplněním žaloby, respektive návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) předložil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-1013/ZA- ZA06-K09-2017, kterým byla doplňková ochrana udělena, a příslušné průkazy oprávnění k pobytu osoby požívající doplňkové ochrany. S podáním ze dne 5. 10. 2020, obsahujícím výše uvedenou argumentaci, doložil také nové průkazy oprávnění k pobytu platné až do 16. 12. 2022. Z uvedeného je zřejmé, že hodnocení krajského soudu vycházelo z nesprávného východiska, že manželce a dceři doplňková ochrana nadále nesvědčí, případně v blízké budoucnosti svědčit nebude. V důsledku toho nemůže jeho rozsudek obstát.“

29. Nejvyšší správní soud konečně uvedl, že „stěžovatelova argumentace je poměrně závažná; jejím zásadním momentem je tvrzení o oddělení stěžovatele od jeho nezletilé dcery.“
30. Soud se se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ztotožňuje.
31. Žalobce tvrdil, že návrat na Ukrajinu (a to i jinam než do Doněcka, odkud pochází) je pro jeho rodinu nemožný. Manželce a dceři byla v České republice udělena a opakovaně prodloužena doplňková ochrana z důvodu hrozící újmy na životě. Pokud by žalobce měl vycestovat zpět na Ukrajinu, došlo by tím ke zpretrhání pevných rodinných vazeb a nemohl by plnit svoji vyživovací povinnost. Současně, jak uvedl i Nejvyšší správní soud, o tom, že manželce a dceři byla doplňková ochrana udělena, nebylo mezi stěžovatelem a žalovanou sporu (žalovaná sama tuto skutečnost zmínila v napadeném rozhodnutí).
32. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, správní orgány s touto skutečností nijak konkrétním způsobem nevypořádali. Přitom nevyhovění žádosti žalobce by vedlo k závažnému důsledku, který by vedl odloučení žalobce od jeho manželky a dcery, za situace, kdy těmito dvěma byla Českou republikou udělena a opakovaně prodloužena doplňková ochrana.
33. Žalobce se tedy nachází ve specifické situaci, která je odlišná od jiných případů, kdy se rodina může bez obav vrátit zpět do vlasti. Pokud správní orgány k této specifické okolnosti ve prospěch žalobce nepřihlédly, pominuly skutečnost, která byla způsobila ovlivnit zákonnost napadených rozhodnutí.

IX.

Rozhodnutí soudu

34. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

X.

Odůvodnění neprovedení důkazů

35. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XI.

Náklady řízení

36. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasačních stížnostech proti dvěma předcházejícím (a následně zrušeným) rozsudkům Krajského soudu v Plzni sp.zn. 57 A 140/2018 (§ 110

odst. 3 věta první s.ř.s.) uvážil soud následovně.

37. Žalobce měl ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč a v odměně advokáta za pět úkonů právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát: - převzal a připravil zastoupení žalobce; - jménem žalobce podal žalobu (včetně jejího doplnění ze dne 9. 11. 2018), vyjádření ze dne 5. 10. 2020 a kasační stížnost proti rozsudku soudu ze dne 6. 10. 2020, č.j. 57 A 140/2018-155; - účastnil se jednání před soudem dne 29. 9. 2021. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za pět úkonů právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 15 500 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za pět úkonů na částku ve výši 1 500 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 3 570 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 24 570 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.
38. Zástupce žalobce dále uplatil „*cestovní výdaje Praha – Karlovy Vary a zpět 2x (§ 13, odst. 1 AT)*“ a s tím spojenou „*náhradu za ztrátu času (§ 14, odst. 1, písm. a) ve spojení s odst. 3)*“, a to v souvislosti s datem 29. 9. 2021 a užitím osobního automobilu ŠKODA SUPERB.
39. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu *advokátu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie.*
40. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu *advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu není-li dohodnuto jinak, náhrada podle odstavce 1 činí 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu.*
41. Jak bylo konstatováno výše, dne 29. 9. 2021 ve věci proběhlo jednání. Na straně žalující se jednání zúčastnil žalobce společně s Mgr. Petrem Průchou z advokátní kanceláře Mgr. et Mgr. Jana Junga. Jednání se přitom zúčastnili prostřednictvím videokonference za využití aplikace Polycom, když se sešli na jednom místě a učinili společný videokonferenční hovor.
42. Aplikaci Polycom lze nainstalovat na mobilní telefon či počítač a lze ji tak využít odkudkoli, tj. bez nutnosti dostavit se na nějaké konkrétní místo (kupř. k jinému soudu, který by videokonferenci zprostředkoval). Již z toho plyne, že případné cestovní výdaje vzniklé v souvislosti s videokonferenční účastí na soudním jednání prostřednictvím aplikace Polycom zpravidla nebudou účelně vynaloženými náklady řízení. Videokonferenční účast na jednání prostřednictvím aplikace Polycom naopak sleduje

snížování nákladů řízení, když odpadá nutnost cesty k soudnímu jednání.

43. Žalobcův zástupce k cestě z Prahy do Karlových Varů a zpět nic bližšího neuvedl. Patrně však tato představuje cestu Mgr. Petra Průchy ze sídla advokáta v Praze do pobočky advokátní kanceláře v Karlových Varech.
44. Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii existenci poboček neupravuje, ale ani nevylučuje. Advokátní tarif rovněž otázku poboček neřeší. S pobočkami počítá etický kodex České advokátní komory, který ve svém čl. 16 odst. 1 uvádí, že *advokát je povinen vykonávat advokacii především ve svém sídle. Pokud založí pobočku své kanceláře v téže nebo jiné obci anebo pravidelně poskytuje právní služby pro veřejnost v předem určené době mimo své sídlo, je povinen o tom bez zbytečného odkladu vyrozumět Komoru.* Podle čl. 29 etického kodexu *na domě, v němž má advokát sídlo, musí umístit své označení nebo firmu, a to na tabulce přiměřené velikosti (odst. 1). Stejně smí advokát označit místo, kde má pobočku své kanceláře nebo kde pravidelně poskytuje právní služby (odst. 2).*
45. Je otázka, zda Česká advokátní komora byla o založení pobočky advokátní kanceláře Mgr. et Mgr. Jana Junga vyrozuměna, neboť na veřejně dostupných internetových stránkách www.cak.cz žádnou takovou pobočku neuvádí; na existenci pobočky advokátní kanceláře v Karlových Varech lze usuzovat jen na základě údajů deklarovaných v zápatí přípisů žalobcova zástupce doručených soudu.
46. Pokud tedy byla právní služba „*účast na jednání před soudem*“ poskytnuta na pobočce advokátní kanceláře v Karlových Varech, žádné cestovné ani náhrada za čas promeškaný cestou do tohoto místa nenáleží. Dle názoru soudu je totiž pro tyto účely nerozhodné, zda právní služba byla poskytnuta v sídle advokáta či v pobočce advokátní kanceláře, neboť v obou případech se jedná o prostory, v nichž advokát vykonává advokacii. Jelikož při poskytování právních služeb ve městě, kde je sídlo nebo pobočka advokátní kanceláře, cestovné ani náhrada za promeškaný čas nenáleží, soud náhradu těchto nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. září 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu